

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 21.

Den 15. Juli 1878.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Eldste Crastus Snow,

afholdt i Forsamlingshuset, Beaver City, Beaver County, den 3de Marts 1878.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Men der er ingen saadanne Ting, som immateriel Substans, i Ordets strenge Betydning, og Immaterialitet er, nøjagtigt udlagt, en Betegnelse paa Intet. Men vi bruge kun disse Benævnelser sammenlignelsesvis, for at sammenligne en Gjenstand med en anden, og vi sige, at en Ting er materiel, fordi vi kunne berøre den med vore jordiske Hænder, og vi kunne ongaas den med disse dødelige Tabernakler, vi kunne se den med disse dødelige Øjne, røre ved den og saa fremdeles, og følgerig kalde vi den materiel; og det, hvad der ikke er synligt for disse naturlige Øjne, hvad disse ufuldkomne Hænder ikke kunne føle, kalde vi immaterielt eller uføleligt; men disse ere kun sammenlignende Udtryk.

Derfor Sløret blev draget tilside, og vi kunne se deres Mander, som engang have levet her i Rjødets, men som nu ere gaaede bag Sløret, eller ere blevne stilet fra disse jordiske Tabernakler, og nu ere til i Mandeverdenen; hvis

Sløret blev trukket tilside, og vi kunne se dem, dersom denne anden Synsevne, denne aandelige Synsevne, var os forundt, saa vi kunne se gennem vore Manders Øjne, i Stedet for gennem vore jordiske Tabernaklers Øjne, og kunne se disse Mander, og samtale med dem, ville vi finde, at vi kunne tale med dem, uden at tale gennem vore sædvanlige Taleorganer. Vi kunne tale gennem andre Organer. Dette Tabernakel maatte blive paa Lejet, med tilføjede Øjne, og alle dette Tabernakels tidligere Sandser satte ude af Virksomhed, og dog maatte Livets Organisme opholdes ved Blodets Cirkulation, og Hjertets Bevægelse. Vor Organismes Maskineri kan holdes i Bevægelse, og for en Stund bevares fra Forsald og Opløsning, medens Manden samtaler med Manderne. Dette kalde Nogle for Genrykkelse. I Skriften og andre Steder et Syn. Det er simpeltthen vor Mand, der nyder det højere Privilegium,

at samtale med Nanderne, se aandelige Ting og tale med Nander eller uopdelige Væsener; men de tale hverken gennem disse Taleorganer eller se gennem disse naturlige Øjne, men de se gennem deres Nands Øjne, og tale med de Taleorganer, der tilhøre Nanden, og dersom Menneſkets Nander ikke besade de Nandsevner og Kræfter, til Dmgang, til at samtale og underholde en Samtale med hinanden, førend de indkom i dette Tabernakel, vilde de aldrig kunne tale i dette Tabernakel. Dette er kun en Evne, denne Evne at tale, denne Evne at se, denne Evne at høre. Taleevnen er ikke noget særegent ved Tabernaklet eller tilhører dette Tabernakel. Den tilhører Nanden, og Nanden lærer Tabernaklet, og Nanden gjør Brug af Tabernaklet. Naar den engang finder sig indesluttet i dette Legeme eller Tabernakel, begynder den at bruge Fingrene og Hænderne af dette Legeme, og gjør disse til sine Tjenere. I det Øjeblik Nanden forlader dette Legeme ophører dets Liv og Virksomhed. Det har Mund, Tænder og Tunge, samt Taleorganer, men det kan ikke bruge dem, det har Ører, men kan ikke høre, det har kort sagt ingen Kraft til at bruge disse Organer. Det kan hverken sætte sig selv i Bevægelse eller holde sig selv i Bevægelse, det er Nanden, der gjør alt dette. Og naar Nanden har forladt Legemet bibeholder den endnu Kraften til at se, høre, føle, smage, lugte og samtale, men Legemet mister alle disse Kræfter i det Øjeblik Nanden forlader det. Hvad er nu denne Nand? Er den en immateriel Substans? Nej, som jeg sagde før, dette er kun et andet. Udtryk for Intet. Den er et Væsen usjagtig som vi ses her idag, og dersom man spørger: „Hvorledes ser Broder Snows

Nand ud, naar den har forladt hans Legeme?“ Vel, betragt mig nu, og I kunne besvare Spørgsmaalet. „Hvorledes ser min Kones Nand ud?“ Betragt hende og se. Og dersom vi begge bleve affjælede paa engang, i samme Øjeblik, ville vi neppe vide, at vi vare mere forandrede end om vi begge gik ud af Døren paa engang, og pludselig befandt os udenfor, betragtede hinanden, og vi ville ikke se ret megen Forskjel mellem os nu, end da vi begge vare indenfor. Baade indenfor og udenfor ville vi vare de samme Væsener; samtalende med hinanden? Ja, betragtede hinanden? Ja, usjagtig de samme Stikfælsler. Ere vore Legemer dannede for vore Nander? Ja, udtryffeligt dannede for vore Nander. Men hvorfor bleve de da ikke alle dannede netop 6 Fod høje? Hvorfor bleve de ikke alle, i enhver Henseende, dannede i samme Størrelse? med det samme Udseende og den samme Længde paa en Arm, eller ethvert andet Lem? Man kunde ligesaagodt spørge Skrædderen: „Hvorfor laver de forskjellige Størrelser paa Frakker og Benklæder? Eller spørge Skrædderinden: „Hvorfor syer de forskjellige Størrelser paa Klædebragter og Kjoler?“ Og deres Svar er: Fordi vi have saa mange forskellige Menneſker at passe dem til, og vi sy Klædningen saa den passer Menneſket. Og dette er ogsaa Svaret angaaende vore Legemer. De ere afpassede efter Nanden. Jeg siger derfor, at Gud ikke alene i sig indbefatter Mand og Kvinde Principet, det samme som Menneſket gjør; men indbefatter ogsaa de to Elementer, som vi kalde Nand og Legeme. Disse ere kun sammenlignende Benævnelser for paa en mere ansfueelig Maade at forklare Begrebet om disse to Principer; Nanden besidder, idet den er af finere Bestand-

dele, større Rundskab, er mere fuldstændig udviklet, og dannet for større og mere ophøjede Gjerninger,

Med Hensyn til Læren om Dødelighed og Udødelighed, spørger En: „Hvad er dødeligt og hvad er udødeligt“? Disse ere atter kun sammenlignende Udtryk, ligesom timelig og evig; Tid betyder timelig, kortvarig. Udødelighed betyder det, som strækker sig fremad ind i Evigheden. Og hvad er Evighed? Atter en anden Betegnelse vi bruge, en sammenlignende Betegnelse, til at udmaale Tiden, og vi sige Tid og Evighed. Og dernæst bruger Skriften andre Betegnelser, Evigheder, og fra Evighed til Evighed, medens disse kun ere ligesaa mange Udtryk paa, eller Afdelinger af Tidslængder. Men Skriften siger os, at Tid kun er afmaalt for Mennesket, det vil sige, Tid er kun en Benævnelse, der bruges med Hensyn til den korte Periode, der hører til Dødeligheden, medens Evighed bruges ved Angivelsen af Guds Tid, fra een Periode til en anden, og Evighedens Uendelighed kan Ingen fatte. Det er forklaret af Abraham ved at tage en Ring til Exempel. Han betegner en Ring, for at give en Dplysning om hans Anskuelse om Evigheden. Man kan, paa en Ring, begynde hvor man vil, og prøve paa at finde Enden og man kan ikke, thi den har ingen. J maa have et Udgangspunkt etsteds paa Ringen, men J kunne ikke faa noget Endepunkt, og saaledes bruger Skriften, paa et andet Sted, den tydeligere Benævnelse, at Guds Løbebane er en evig Kreds og Omgang, derfor kaldes den Evighed eller Uendelighed. Men denne Guds Løbebane er, idet den er en „evig Kreds“, Noget saa forunderligt for os; hvem kan fatte det? Men vi se, endog hver eneste Dag, hans Billede, Mennesket — Mand og Kvinde — for os.

Det første Par, han satte her, var i en Hæve han havde beredt for dem; en Klode, han havde dannet for dem, hvorpaa han gav dem Herredømmet som Guder og Regenter over Jorden og alle Ting derpaa. Lucifer og hans Engle, som nedstyrte fra Himmelen dengang disse onde Mander, der vare oprørte imod Gud, vor Fader, vedbleve at gjøre Oprør paa denne Jord, og forsøgte paa at fravrifte Adam Herredømmet over denne Klode, og han har, lige fra Begyndelsen indtil nu, forsøgt at fratage Adam og hans Efterkommere Herredømmet over denne Jord, og det eneste Middel hvormed han forventer og haaber at iværksætte dette er, kort sagt, at sætte sig i Besiddelse af Adams Legeme — hvormed menes Manden og hans Hustru, Manden og Kvinden — og derved beherske Jorden, og gjøre den og dens Fylde sig underdanig. Han har forsøgt at udføre dette, men han vil ikke fuldføre denne onde Hensigt og Plan, thi Faderen har forudsat en Maade til at overvinde ham; Jerseren vil besejre ham. Navnet Jesus har Magt over alle disse onde Mander, over Lucifer og alle Helvedes Indvaanere og Beboere, der ere nedstyrte til Jorden, i hvis Beboeres Legemer det i mange Tilfælde har lykkes dem at fæste Bo. Der ere Tilfælde hvori det synes, at disse onde Mander have faaet saa meget Herredømme over Menneskenes Legemer, at den oprindelige Mand, som ejer disse Legemer er bunden, og har sat dens Virkekraft ud af Funktion, og aamaaset sig Kontrollen over Legemets Bevægelser, samt gjort Taleorganerne til Dævelens Tjenere ved at udtale Dævelens Sprog, og faaet dette Legeme til at udføre Satans onde Gjerninger. Medens den Mand, der er dets rette Ejer og som skulde kontrollere Legemet, synes, saa at sige, at være

burdet paa Haand og Fod. Og de, hvori disse Kræfter og Funktioner, i disse enkelte Tilfælde, saaledes ere satte ude af Virksomhed, kalde vi Affindige eller Banvittige, fordi deres naturlige Kræfter ere lammede, og de ere i Djævelens Bold. Men Andre, og dette omfatter os Alle, ere mere eller mindre under onde Anders Indflydelse, hvilke vække vore Lidenskaber og Rjødets Tilbøjeligheder og leder os til i mange Retninger at overtræde det evige Livs og Sundheds Love, og berøve os Fred, Herlighed og Dphjælse, og disse Daarligheder hvortil vi blive forlede, formeddelt disse Anders Indflydelse, fører til, lidt efter lidt, at bringe os i Trældom og Afhængighed af Synd og Død, og til ham der har Dødens Magt, nemlig Djævelen. Ordet Djævel bruge vi som en Betegnelse paa den Magt, der er Leder for Dyrpræet imod Gud, vor Fader. En Magt der staar i Spidsen for hint organiserede Dyrpræ. En Magt, der behersker alle onde Anders. Han bliver i Skriften kaldet for den gamle Slange, Djævelen, Satan, Lucifer og en Mangfoldighed af andre Navne. Disse ere tillagte ham, og alle betegne de Ansøreren for hin organiserede Opstand, den behersker og kontrollerer disse onde Anders, og hin Magthaver holder Dødens Magt over Dødeligheden, over Mennesket i Rjødet. Og hvorledes og paa hvilken Maade erholder han denne Kraft? Som jeg har sagt, ved at vinde Indflydelse, først hos vore Forældre og dernæst at vinde Indflydelse hos deres Efterkommere, og derved lede dem til at overtræde Lovene for deres Tilværelse, og paa denne Maade undertaste dem Dødsning og Død. Denne Organismes Skikkelse er ikke fuldstændig hjemfalden til Dødsning og Død. Det er kun de forgængelige Bestanddele, som

træder ind dertil, og som bevirker dette Resultat. Spiren til Dødsning og Hensmuldring er som jeg sagde før plantet her formeddelt denne onde Magts Indflydelse, idet den forleder os til at overtræde Lovene for vor Tilværelse, hvilket efterfølges af Død. Faderen havde forudset dette, og har ved sin hensigtsmæssige Anordning lagt en Plan til at undgaa dette, og forudbestemt en Befrielse. Han har forudbestemt Opstandelsen i en Periode, da de Anders, der i Døden ere aflæbte, ved at den naturlige Død kom over dem, hvilken er Andersens Adskillelse fra Legemet paa det Tidspunkt, da denne naturlige Død overgik dem, og efterlod Anden i sin oprindelige Tilstand; i denne Periode har han bestemt at Anden for anden Gang skal blive ikklædt, og da med Udødelighed, med uforkrænkkelige og pletfri Legemer, der aldrig forgaa. Og dette er den anden Skikkelse, denne er udødelig. Dette uforkrænkkelige bliver befriet for de grovere Elementer, der befinder sig i disse dødelige Tabernakler, samt Spiren til Dødsning og Hensmuldring og de Ting, der opløses, ødelægges og tilintetgjør dette Legeme. Heri bestaar det evige Liv. Vi spise og drikke og leve, og dog den samme Spisen og Drikken ødelægges os. Vi nyde af Jordens Frugter og Bestanddele, og de opbygge disse dødelige Legemer, og naar de have opbygget det til et vist Punkt, ødelægges denne samme Fremgangsmaade dem igjen, og de forgaa ved Brugten. De opløses i det Njemed hvorfor de vare skabte. Netop ligesom vore Klæder, Hatte og Sko, de tilintetgøres ved deres Afbenyttelse og Brug. Ikke saaledes med det Udødelige, Anden er ikklædt udødeligt Legeme. Er det lig det Dødelige? Ja, og dog ulig. Det er lig saa vidt Formen angaar. Formen og Organismen er dannet for i Forening

med Anden at udføre det Arbejde, der skal fuldføres gennem Evigheden, men den bestaaer ikke af forgængelige Bestanddele. Hint udbødelige og uforfrænkkelige Legeme vil ikke have Blod i sine Aarer. Det er befriet for denne Jord's grove Bestanddele, for denne Jord's Frugter og Frembringelser.

Vi have et Exempel paa dette Udbødelige i vor Herre Jesus Kristus. Han opstod fra de Døde, efter at have ligget tre Dage i Graven. Skriften lærer os, at han blev levendegjort ved Faderens Kraft, der oprejste ham fra de Døde, og hans Udsende var det samme, som før han døde, hans Træk vare de samme. Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple ved mange Lejligheder. Først viste han sig for Jomfru Maria, nær ved Graven, hvoraf han var opstanden. Da Maria ved tidlig Daggry kom til Graven, saa hun to Engle ved den, og de sagde til hende: „Hvem søge I efter?“ og da hun antog, at det var Bagten, saa hun ind ad Gravaabningen, og saa at han var borte. Hun saae Ligklædet samt Dugen, som havde været om hans Hoved, omhyggeligt sammenfoldet og lagt til Side, men der var ingen Jesus, og da hun i sin Skuffelse og Sorg vendte sig om for at gaa bort, saa hun i det Samme de to Mænd, som hun havde antaget for at være Bagten, til hvem hun sagde: „Dersom I have baaret ham herfra, sig mig da endelig, hvor I have lagt ham.“ De gjenbavrede: „Jesus er opstanden, som han sagde Eder, medens han levede; gaa og sig til hans Disciple, at han er opstanden.“ Og idet hun vendte sig om forat gaa bort, stod Jesus ved hende, hun gik ham imøde, saae at han var den Samme, som førend han døde, og hun gjenkjendte ham øjeblikkelig. Og da hun gjorde en Bevægelse hen imod ham og vilde gribe fat i ham og kaste sig for

hans Fødder forat tilbede ham, sagde han: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem, at jeg farer op til min Fader og Eders Fader.“ Lidt efter viste han sig for sine Disciple. Han viste sig for to af dem, den samme Eftermiddag, da de vare paa Rejsen fra en lille By, nogle faa Mile fra Staden, idet han gik og samtalede med dem paa Vejen, men han gav sig ikke tilkjende for dem før ved Maaltidet, da han brød Brødet; derpaa forlod han dem. Næste Gang viste han sig for de Elleve, da de vare forsamlede i et Bærelse, og underviste dem; Thomas var ikke nærværende, og da de Andre fortalte ham, at de havde set Herren, kunde han ikke tro det men sagde: „Uden jeg faaer set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.“ Den næste Gang Disciplene vare samlede, og var Thomas iblandt dem, stod Jesus i deres Midte og viste sig for dem igjen; det første han sagde var: „Thomas, ræk din Finger hid og se mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantroende, men troende.“ Ingen havde sagt ham et Ord om hvad Thomas havde ytret, men Jesus vidste hans Hjertes Tanker, og det slog Thomas med Overraskelse; han saae, at hans Hjertes Tanker vare aabenbarede, og at hans Tale var kjendt, udbrød han pludselig: „Herre, det er nok.“ „Vel!“ sagde Jesus, „Thomas, nu troer du, da du har set, men salige ere de, som tro og ikke se.“

„Jeg ved, der er en stor Mængde, som troe at de kunne lægge deres store Kløgt for Dagen ved at gjøre som Thomas og sværge paa, at de ikke ville tro Noget, før de se det; men Jesus siger: „Salige ere de som tro og ikke have set.“

Den første Gang Jesus viste sig for

sine Disciple, troede de, at det var en Mand, der havde vist sig for dem, og for at overbevise dem om, at han havde sit Tabernakel med sig, siger han: „Bring mig noget at spise og jeg vil vise Eder, at der er noget mere end Mand i mig; hvad have I at spise?“ Og de svarede: „Lidt Fisk og en Honningtage.“ Og han tog lidt Fisk og Honningtage og spiste deraf for deres Dine, og sagde: „Værer troende, Manden har ikke Kjød og Ben som I se jeg har.“

Her have vi et udødeligt Væsen opstanden fra de Døde. Hvori adskilte dette Tabernakel sig fra det dødelige Tabernakel? Var der foregaaet nogen Forandring med det? Havde det de samme Dine, samme Tunge, de samme Hænder og Fødder med de samme Huller, gjorde ved at flaa Naglerne igennem dem, det samme Hul i dets Side, gjort ved at Spydet blev stukket i Siden. Han siger: „Manden har ikke Kjød og Ben som I se jeg har;“ og han brugte de samme Tænder, de samme Organer og spiste for Djnene af dem, og viste dem, at hans Legeme var her. Hvori adskilte han sig da fra det dødelige Tabernakel? Jeg siger: Hans Legeme var uden Blod, og for at Faderens Vilje kunde ske Fyldest, inspirerede han Soldaterne til at bore Spydet helt ind i hans Hjerte, saa at den sidste Blodsdraabe kunde flyde ud. Og da han opstod fra de Døde, blev han fyldt med Mand, med Faderens Mand og Kraft, og det Liv, der fra nu af bejalede ham, hidrørte ikke fra Blodets Circulation og Bevægelse; det var ikke Blodet, der holdt dette Organismes Maskineri i Bevægelse, men det var det Element, der kaldes Mand. Og dette er den væsentligste Forskjel mellem Dødelighed og Udødelighed.

Som jeg sagde før, her er en Forening af to Principer, de luttrede og rensede Elementer, der ere organiserede i vor

Mand og de grovere Elementer, som vi kalde Legemet, dannede til en ydre Beklædning, disse to forenede og sammenknyttede til Et, samt de to Principer, Mand og Kvinde, sammenbundne til Et. Og i hvilken Hensigt? Hvad vi daglig se: „Menneskeslagets Forplantelse.“ For at opnaa en evigvarende Formerelse og Udvidelse af Evighedens Riger og Magter samt opbygge og udvide samme. Hvorfor ere alle disse uhyre Skabninger, disse skinnende Kloder, som viser sig for dette svage Menneskes Blik paa denne Jord, hvorfor Tilværelsen af disse straalende Kloder? Hvorfor Alt dette, dersom de ikke vare Frugterne af Gudernes Gjæringer gennem Evigheden. Og Behovet og Udstrækningen deraf, kan Ingen fatte; og som Enok, den Syvende fra Adam, sagde: „Dersom Jordens Partikler vare talte og hvis Partiklerne i Millionerne af Kloderne, som vor, bleve talte, da vilde det neppe være Begyndelsen af Tallet paa dine Skabninger, og dog din Haand er over og beskytter dem alle.“ Og denne er den Gjenstand, vi tilbede. Paulus siger; „Thi omendstjønndt der ere saakaldte Guder, være sig i Himmelen og paa Jorden, saa have vi dog kun een Gud, Faderen af hvem alle Ting ere;“ og dette er nok for os. Og vi kunne sige til ethvert Varn: stjønndt der ere mange Fædre og mange Mødre, saa for dig er der kun En, og det er nok for dig. Er din Fader og din Moder, og lad dine Forældre ere deres Fader og Moder; her have vi Præstedømmets Kjæde, hvis Kraft rækker ned fra Evighedens Magter til Mennesket paa Jorden. Og maa Gud, vor Fader, sætte os i Stand til at voge i denne Kjæde og bestandig arbejde os op til evig Magt og Gubdom. Jeg gjentafor Eder, hvad Apostlen Paulus siger i Brevet til Philipperne: „Brødre, lader

det samme Sindelag være i Eder, som og var i Jesus Kristus, hvilken, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig.“ „Hvilken Gudsbespottelse,“ sige de sneverhjernede og blinde Sætterere. „Hvilken Bespottelse for Mennesket at være i Guds Skikkelse, og at tragte efter at blive Gud lig.“ Dette er netop St. Pauli Opmuntring til de tidligere Dages Hellige. Skulle vi vedblive at betragte Jesus i det samme Lys som Paulus og bruge den samme Opmuntring som han til vore Brødre? St. Pauli forstod, hvad han forklarede, og han ønskede at indprente den samme Tro og Følelse i alle hans Brødre, og opmuntrede dem til de samme Følelser, Haab og Attraa, som han selv havde, samt til at arbejde op til, og søge at hæve sig op og blive Gud lig, „thi,“ siger han: „J ere i hans Billede og J tilhøre ham.“ Vi kunne stræbe efter at blive ham lig, og dette er ikke noget Rov. Jesus, der var stabt i Guds Billede, ansaae det ikke for noget Rov at være Gud lig. Hvordan kan det være? Jeg spørger, berøver en Søn sin Fader Noget dersom han vover op og bliver ham lig; hvis han opnaaer alle sin Faders Fuldkommenheder, og opnaaer den samme Kundskab og Forstand og Magt, samt udfører ligesaa store Arbejder som hans Fader? Fratager han sin Fader Noget? Har hans Fader tabt Noget fordi hans Søn har erhvervet sig den samme Storhed, Herlighed og Fuldkommenhed? Nej, Skriften siger os, at Gud ikke taber Noget, idet han besegler Betsignelser til os. Ved at give Noget, taber han Intet, ved at tilbageholde Noget, beriges han ikke. Gud kan skjænke sine Skabninger Lys, Sandhed, Kundskab, Magt, Visdom, Forstand og Evner til at gjøre dem sig lig, og i Stedet for at tabe Noget, beriger han sig selv stor-

ligen derved. Han forstørker og udvider sit Herredømme, han mangfoldiggjør sine Riger over hvilke han evig og altid udøver sin velsignende Indskydelse, og udstrækker sine Betsignelser, Herlighed og Ære. Derfor siger Apostlen Paulus, lad det samme Sind være i Eder, som var i Jesu Kristus, der blev befundet at være i Guds Lignelse, og som ikke ansaa det for et Rov at blive Gud lig, vover op til Jesus Kristus, vort levende Hoved, og dette er Hensigten med Præstedømmets Dannelse paa Jorden, og Kristi Kirkes Organisation og Inddeling. Gud vil ikke udelukke og nedsende Enhver til evig Fordømmelse, der ikke i Diebliffet tro som vi, nej, ikke om det tager ham en Dag, Uge, Maaned, Aar eller denne korte Levetid, men han vil udsamle Mænd og Kvinder, der ville lytte til ham, uddanne og organisere dem, undervise dem, lede dem frem i Tro, og opbygge dem, samt lære dem evigt Livs og Sundheds Love, at de kunne udøve Tro og tilegne sig Guds Forjættelser og vandre op ad den Rjæde, der forbinder Guds Evighed med Jordens Børn. Vandre op ad denne Stige indtil de blive fuldkomne og Et med Jesus Kristus, vort levende Hoved. Thi, siger Apostlen Paulus, vi ere Guds Arvinger, og Medarvinger med Jesus Kristus.

Den samme Apostel siger i den samme Epistel til Epheserne, at Kristus i sin Kirke, først indsatte Apostler, dernæst Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere samt Troens Gaver og Helbredelseskræften. At dette havde han indstiftet i sin Kirke til „de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og Kristi Legemes Opbyggelse indtil vi Alle naae i Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder.“ Her se vi Hensigten med Kirkens Organisation, med Præstedømmet og dets

Ordinancer, som er givet til Memnestet i Kjødet, forat lede det fremad og opad indtil Alle opnaa Fylben af evig Magt og Guddom. Og at vi ikke maa tabe denne høje Guds Kaldelse, igjennem Jesus Kristus, der har steget ned til os, af Syne, og at vi aldrig maa falde tilbage til Verdens Elementers Udsælselighed, men kæmpe imod og aflægge Kjødets Lyster, Livets Hoovmod og alle Verdens Daarstaber, og lære at paaskjønne vor

sande Stilling, og vor høje og hellige Kaldelse, samt arbejde til at fuldkommengjøre os formedelst Evangeliet og forblive i Lydighed til Guds Ordinancer, indtil vi blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger, ved at vi blive hævede op til evig Magt og Guddom, og til den Fuldkommenhed, der er i Gud, er min Bøn formedelst Jesus Kristus, vor Herre, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Juli.

Tilbageblik.

Vort Sind opfyldes med Forbauselse, naar vi tage Jehovahs store Indsamlingsplan, i disse sidste Dage, under Dvervejelse. En ubstrakt Mark er bleven aabnet iblandt de forskjellige Jordens Nationer, for Udbredelsen af hans Søns Evangelium, og hans Forjættelser ere Sikkerhed for, at det, der bliver foretaget med Renhed i Hjertet og sand kristen Kjerlighed, ikke skal være forgjæves. Vor store Prophet og vore Brødre have i Nidkjerhed allerede gennemrejst den saakaldte civiliserede Verden i sin hele Udstrækning. Medens vi bestandig have den Lignelse i Grindring, som Herren har lært os, om Sædemarken, der er Verden, i hvilken den guddommelige Guds Ords Sæd skalde saaes, har Herren arbejdet og arbejder endnu iblandt Jordens Nationer, paa forskjellige Maader, ved Krige, Pestilenser, Hungersnød o. s. v., for at bryde de Baand, der sammenbinde Folket, saa at Lyden af det evige Evangelium kan naa deres Ører, og Israels Sæd kan blive udsamlet fra hver Nation, hvori den er bleven adspredt, og Tusinder storkes om Frihedens og Sandhedens Banner, medens Jordens store Mænd og dem, som selv kalde sig Guds Statholdere, forbauses over det Sidste Dages Bærts Fremstridt. Og skjøndt de bruge alle deres svage Kræfter for at tilintetgjøre det store Bærk, som Israels Gud har oprettet paa Jorden, gennem hans Profet Joseph Smith, saa blomstrer og opvojer det dog, og det vil vedblive at voge og blomstre, indtil alle Rene i Hjertet, der boe paa Jorden, ere indsamlede i et Fjeld, og skulle modtage de Bessignelser, som Herren har lovet til alle dem, som leve trofaste og bestandige indtil Enden. Hvor stor er saa Belønningen? En Belønning, der opvejer enhver Dpofrelse vi gjøre, naar vi blive kaldte til at deltage i de skjulte Skatte, Herren har beredt for de Trofaste.

Ved Guds Bessignelser og formedelst vore Brødres Bestræbelser ere mange Glendigheds Kilder blevne udtørrede, og Naadens Strømme flyde i Stebet for; Mange, der have vandret i Mørke, have fundet Sandheden og fryder sig i den;

thi Jesu Kristi Evangelium adspredter Overtroens Mørke og Uvidenhed ved himmelsk Sandheds Lys, og det Lys, der vil fremfinne indtil alle de Systemer, som Mennesket har udtænkt, skulle ødelægges ved dets Glæde og Herlighed, og borttages fra denne Jord's Overflade. De skulle synke ned til Forglemmelse. Intet Saadant skal vise sig, naar vor Herre gjengiver alle Ting til sin Fader, og han vil sige: „Fader, jeg har fuldendt den Gjerning, som Du sendte mig forat udføre; her ere Nøglerne til Død og Helvede.“ Da skal Jorden vise sig i Herlighed, forløst fra al Overtro og Mørke, der har været paa den; blive en Himmel beredt for Konger og Præster og for Alle, der have stridt tappert for hans ophøjede Sag.

Evangeliets Lov vil gaa fremad indtil Alt skal give Plads for Guds Riges Orden og Renhed. Dette er Hensigten med Prophetiens Aand, der tydeligt udpeger dette, og dens Kilder ere i Ewighedens Naad; en Hensigt, for hvilken Guds Søn opgav Aanden paa Calvarie Bjerg eller Golgatha, for Menneskeslægten's Freløsning og forat frelse denne Jord og endelig gjøre den til en passende Bolig for himmelske Væsener, og forat fuldføre alle disse Djemed, lever han endnu, arbejder og sejrer.

Vi gaa nu en Periode hastigt i Møde i hvilken Jesu Kristi Rige skal fremkomme i fuld Pragt og udfolde uendelig Visdoms Naad for vort Dje. Hvor fjern end Enden maa være, lad os ikke desto mindre fryde os ved Tanken om at vi udgjøre en Del af det Rige, der aldrig skal forgaa, eller gives til noget andet Folk, thi „den Højestes Hellige skulle besidde det til evig Arv og Eje.“ Lad os da ikke svigte, men tappert stride den gode Strid, at vi kunne befindes antagelige for Gud, og bestandig have hans Aand med os, medens vi leve, saa at vi kunne blive regnede værdige til at modtage Herlighedens Kroner, som han har beredt for Israels Sønner og Døttre.

(Mill. Star.)

Notits.

Forandring. Medens det bedrøver os at erfare, at Præsident J. F. Smith paa Grund af vigtige og forpægede Pligter hjemme, er bleven løst fra at præsidere over den europæiske Mission, tilfredsstiller det os, at han efterfølges af en saa utrættelig og paalidelig Guds Tjener som Eldeste Wm. S. Budge, der forventes at ville overtage sine Pligter inden Udgivelsen af Stjernens næste Nummer.

(Mill. Star., 1ste Juli.)

Dette Aars første Selskab Hellige, der afgik herfra den 17de Maj, ankom til Saltstaden den 13de Juni Kl. 9 Eftm.

Korrespondance.

England.

Ombord paa „Cameo“ 26de Juni 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Siden vi iforgaars Eftermiddag forlode Kjøbenhavn have vi haft en udmærket Tid. Omtrent Kl. 8 passerede vi Helsingør og dampede ud i Kattegat, og den følgende Morgen „klarede vi Stagen“, jeg kan sige, at vor Rejse indtil nu er gaaet godt, næsten som et heelt Under, idet Nordsjøen, som jo ellers altid er mere eller mindre urolig, har været aldeles blid og dens Overflade glat som et Spejl; paa dette Vand er der ikke større Bølger end paa en ubetydelig Indsø. Ingen ere søsyge, og Enighed, Tilfredshedshed og gode Følelser hersker iblandt de Hellige, Besætningen er meget flink imod os, og Kaptajnen, Mr. Edward J. Johnson, er yderst forekommende. En venlig Hilsen fra Brødrene og alle de Hellige.

Deres hengivne Broder i Kristo

N. M. Petersten.

Hull den 27de Juni.

Ankom i Aftes Kl. 11¹/₂ hertil, har gjort Rejsen over Nordsjøen i 51¹/₂ Time, forventer at afgaa herfra med Jernbanen Kl. 9 Fm., til Liverpool.

Ombord paa „Nevada“ 30 Juni 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Vi ankom hertil Liverpool den 27de og afgik igjen den 29de Kl. 7 Eftm., og have indtil nærværende haft en udmærket Tid; Vejret er fortræffeligt, hvilket højligt bidrager til, at de Hellige ere ved udmærket godt Mod. Glade

Zionsfange høres rundt omkring, gode Følelser og Enighed hersker. I Liverpool forøgedes vor lille Skare med omtrent 60 engelske Hellige. I Aftes efter vor Afreise samlede Brødrene af Præstedømmet og organiserede Kompagniet som følger:

Ældste John Cook Præsident, Ældste N. M. Petersen, første Raadgiver, Ældste D. Olsen, anden Raadgiver, Ældste L. D. Young, Kapellan, Ældste N. Hendricksen, Præsident over første Afdeling, Ældste N. Christensen, Præsident over anden Afdeling, B. Jensen, Præsident over tredje Afdeling, Ældste D. Olsen, Præsident over fjerde Afdeling, Ældste D. Hansen, Præsident over femte Afdeling, Ældste J. J. Dorius, Præsident over sjette Afdeling, Ældste E. N. Et, Præsident over syvende Afdeling, N. Wahling, Præsident over ottende Afdeling, bestaaende af de Engelske, Ældste J. Saniger, Bagkaptajn, Ældste B. Rohde, Secretair.

Om nogle faa Minutter ere vi ved Queenstown og jeg maa derfor slutte. Alt er saa lovende som vel kan være; Kaptajnen, Thomas Owens, og alle Officererne gjøre os det saa behageligt som muligt.

Herren har velsignet os rigeligen, og vi ønske derfor at bevise ham vor Taknemlighed, og fremtidigt nedkalde hans Velsignelse over os ved at tjene ham og gjøre hans Vilje.

Brødrene forene sig med de Hellige i at sende Dem, Brødrene paa Kontoret og Alle af Guds Folk i de gamle Lande en hjertelig Hilsen.

Deres hengivne Broder i Evangeliet

N. M. Petersen.

Amerika.

Hyrum City, 10de Juni 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

I Overensstemmelse med mit Løfte vil jeg skrive Dem nogle faa Linier til og lade dem vide, at jeg med Hustru, Søn og Datter ere ankomne i Sikkerhed og god Behold til vort stjerne og elskede Bjerg-Hjem, og fandt alle Medlemmer af min Familie glædende sig ved Helbred, Fred og Belfærd, og Mødet var i Sandhed meget behageligt.

Jeg blev meget overrasket over at se de hurtige Fremskridt og Forbedringer af vore Stæder, Byer og Sættlementer i den korte Tid af 25 Maanedere, jeg har været fraværende; det forekom mig i Sandhed at være den stjerneeste Plet og det lykkeligste Folk, som jeg nogenstinde har set paa Jorden; uedens Folket i Verden ere angstelige, urolige og fyldte med usørte tungsindige Anekdoter med Hensyn til Fremtiden og bevæge sig frem og tilbage, idet de søge efter bedre Lider, synes fuldkommen Fred og Tilfredshed at være fremherskende i de Helliges Byer. Folket bereder sig, idet de ere travle som Bier, til en Fredsregjering paa Jorden, og for Modtagelsen af den store Kongernes Konge, ledtaget af Himmelens ædle Hærskarer, ja, dette Folk er i Sandhed langt mere velsignedt end alle andre Folk paa Jordens Overflade og de synes ogsaa at vurdere dette, saa vidt som muligt, uden at have Lejlighed til at sammenligne vor Stilling med Verdens.

Jeg havde det Privilegium at have en meget behagelig Samtale med Præsi-

dent John Taylor paa en Times Tid. Han er fyldt med Anden og Kraften af hans Kaldelse, og er omhyggelig for Israels Belfærd og Frelse, baade hjemme og i Udspreddelsen, og ihukommer venligt Helbsterne og de Hellige i Deres udstrakte Arbejdsmark. Han er i Besiddelse af godt Helbred og føler overordentlig vel.

Udsigten til en god Høst af enhver Slags har aldrig været bedre i Utah end for nærværende; flere forfriskende Regnbyger ere faldne siden min Ankomst hertil, og jeg hører nu Tordenen, der atter forklynder en Vanding af Jorden.

M. Thatcher, Præsident over denne Stav, ønskede, at jeg skulde aflægge et Besøg i denne Dals Stæder og Byer, inden jeg indvirkede mig formeget i mine Pligter som Biskop for vor By, og idet jeg gjør saa, vil jeg søge at fremlægge de Helliges Tilstand og Stilling i Udspreddelsen for et velsignedt og begunstiget Folks Overvejelse; de Hellige maa ikke tænke, at de ere forglemte, ej heller at vore Brødre og Søstre ere uden Beskæftigelse herhjemme; nej, dette er ikke Tilfældet, thi her opføres Templer, Tabernakler og Skolehuse o. s. v., saavel som der paabegyndes forskjellige Hjemme Industri, som en Forberedelse for det store Babylons Fald, Alt dette tillader ingen Lediggangere i Zion, men jeg føler ligesom, at Tiden nærmer sig, da de Helliges Opmærksomhed vil blive mere henledt til det trofaste Israels Hjemfaring.

Med en venlig Hilsen til alle Brødre og de Hellige, forbliver jeg stedse Ederes Broder i Evangeliet.

D. N. Liljenqvist.

Forelæsning af Eldste James M. Little

for de unge Mænds gjensidige Uddannelses-Forening, i et samlet Møde i det tredje Ward, St. George City, den 20de Februar 1878.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Maaske nogle af os neppe tage i Betænkning, hvad Trældom bestod i hine Tider. Skjøndt den var forskjellig i Strenghed, betød det almindeligvis, at Folkets Sæd, Kvæg, personlige Liv og Frihed vare afhængige af Erobrernes Naade. Som et Exempel paa en af de mindre Plager, siger Biblen, at i Begyndelsen af Sauls Regjering var der ingen Smede i Jsraael, og de vare nøbte til at faa deres Arbejde gjort i Philisternes Værksteder, saa, hvis de skulde gjøre Oprør imod deres Undertrykkere, vilde de ikke have de nødvendige Midler til at tilvirke Vaaben. En Del af Staden Jerusalem forblev i Jebusiternes Besiddelse indtil 377 Aar efter Josva Krige, da Jebusiterne bleve overvundne af David, og den blev Jsraels Hovedstad. Maaske ville de mest intelligente Jsraeliter idag henvise Eder til Salomons Regjering som den mest glimrende Periode i deres Folks Historie. Hans verdensberømte Tempel blev fuldført Aar 1004 før Kr. eller 487 Aar efter Udgangen af Egypten. Det er det eneste Tempel, bygget i det hellige Præstehøjmes Djemed, hvorom vi have Beretning i Biblen, endskjøndt vi kunne formode, at andre bleve byggede baade før og efter Syndfloden. Uagtet Salomons store Visdom og de mange og store Betsignelser, han modtog fra Herren, soa ægte de han dog mange fremmede Hustruere og Medhustruere, der forledte ham til Afguderi og Ugudelighed paa hans gamle Dage. De med deres talrige Børn, deres Rigdomme og deres Samfunds Stilling, forenet med Bægten

af hans eget Exempel udøvede en umaaelig Indflydelse over Folket til det Onde. Som en Nation kom Jsraael sig aldrig fra denne fordærvelige Indflydelse. Som der var bleven forudsagt af Profeterne, blev efter Salomons Død Riget delt; Rhoboam, hans Søn, regjerede over Juda og Benjamin, og Jeroboam over de andre Stammer. Saa hurtigt sank Juda ned til den samme Fornedrelse, som de dem omgivende afgudiske Nationer, at i det femte Aar af Rhoboams Regjering og mindre end 35 Aar efter Templets Fuldførelse indtog Shishak, Kongen af Egypten, Jerusalem og plyndrede Herrens Hus for alle dets Skatte. Fra den Tid vare baade Juda og Jsraael hyppigt i Trældom hos deres Fjender, forinden at de havde mange, lange og ødelæggende Krige indbyrdes. Fra Delingen af Riget til de ti Stammers Trældom, en Periode af 254 Aar, regjerede 19 Konger over Jsraael, der alle uden Undtagelse vare afgudiske og ugudelige. Fra Rigets Deling til det babyloniske Fangenskab, en Periode af 387 Aar, regjerede 21 Konger over Juda, som alle paa 4 eller 5 Aar vare afgudiske. Udentvilt havde Salomon og hans Families Indflydelse bidraget meget til disse Onders Fortsættelse. Hoseas, Jsraels Konge, blev Aar 730 før Kr., statskyldig til Salmanassar, Konge af Assyrien. Ni Aar efter blev Samaria, Rigets Hovedstad, indtaget af Assyrerne, og Jsraels ti Stammers nationale Tilværelse ophørte, thi Folket blev ført fangen til Landene i Asien, hinsides Euphrat, og Folk fra

andre Lande kom i Besiddelse af deres Arvelande. Vi maa betragte denne Tildragelse som Begyndelsen til den mere omfattende Opfyldelse af Herrens Ord gjennem Moses, at i Tilfælde af Ulydighed vilde Herren sprede dem iblandt alle Folk fra den ene Ende af Jorden til den anden. Vi blive ved nye Aabenbaringer underrettede om, at de ti Stammer rejste til Nordenland og forbleve skulte der for at komme frem i denne Husboldning, men det er ikke sandsynligt, at mere end nogle faa Tusinder af dette vidt adspredte Folk bleve samlede sammen i dette Djemed, og at den store Masse blev tilbage for at sammenblandes med Nationerne og derved udføre den Almægtiges Planer. Denne Anstuelse bestyrkes af Josephus, den jødiske Historieforfatter, som skrev næsten 800 Aar efter, og som angiver, at kun de 2 Stammer, Juda og Benjamin, vare Romerne underkastede, da de to Stammer, der bleve bortførte af Assyrierne, endnu forbleve i stort Antal hinsides Floden Euphrat. Jeg har ofte fremsat det Spørgsmaal, hvorledes bleve vore Forfædre af de to Stammer særlig Ephraim, blandede med de nyere europæiske Nationer? Om trent tusinde Aar efter de ti Stammers Fangenskab, et Tidsrum, der var fuldstændig tilstrækkelig til at de kunne blive vel sammenblandede med Asiens Nationer; i det 3die Aarhundrede efter den kristne Tidsregning, troer jeg, viste der sig paa den østlige Bred af Floden Donau, ved det romerske Kejserdømmes yderste Grænse, i hin Retning, en umaadelig Skare af halvbarbariske Folk fra Asiens Sletter. Af de romerske Officerer, der havde Kommando over de militære Posten, som beherskede Overgangen over Floden, forlangte de det Privilegium at søge Ly paa Roms Omraade, idet de angave, at de vare blevne drevne til denne Yderlighed af de-

res Fjender. Deres Sag blev bragt til Regjeringens Rådskab, og det blev til- ladt dem at tage Bopæl i Kejserdømmet, under traktatmæssige Anordninger, af hvilke en var, at de skulde aflevere deres Baaben, en af de vanskeligste Betingelser for et krigerisk og nomadisk Folk at efterkomme. De havde Held med sig i at beholde deres Baaben ved at underkøbe de romerske Embedsmænd, ja selv ved at forære dem nogle af deres Sønner og Døtre, Gaver, der havde særlig Betydning i hin tøylesløse Tidsalder. Det formodes, at de romerske Embedsmænd meget ligegyldigt haandhævede deres traktatmæssige Anordninger, og Barbarerne begyndte at skabe sig Formue, og at afgjøre Roms Skæbne med deres Sværd. Horde fulgte paa Horde, indtil de med Tiden knuste det romerske Kejserdømme ved Tapperhed, og Overlegenhed i Antal, lagde Europa øde og blandede sig med de overvundne Folk samt lagde Grunden til Europas nuværende Nationer.

Dette er det mest passende Svar, som Historien for nærværende giver os paa Spørgsmaalet om, hvorfra vore Forfædre kom?

Et hundrede og tredive Aar efter de ti Stammers Fangenskab fandt det babiloniske Fangenskab Sted. I mange Aar iforvejen vare Jøderne blevne spækkede og plyndrede af de omgivende Nationer. En af deres Konger var bleven ført fangen til Ægypten og to til Babylon tilligemed meget af Folket, førend den endelige Slutning paa deres Lidelser ved Udbyggelsen af Jerusalem og det skønne Tempel, som saalange havde været deres Stolthed, samt Bortførelsen af Bedekias og det tilbageblevne Folk i Fangenskab. I dette se vi Opfyldelsen af Herrens Ord i femte Mosebogs 28de Kap., 36te Vers: „Herren skal lade Dig gaa med din Konge, som Du skal sætte over Dig, til et Folk,

som hverken Du, ej heller dine Fædre have kjendt." 52 Aar efter Jerusalem's Odelæggelse bleve Jøderne af Cyrus, Konge af Persien, tilladte at vende tilbage til deres Arvelande. Næsten 50,000 vendte tilbage, og efter at de under store Vanskeligheder havde arbejdet i over 30 Aar, blev Byen istandsat, Templet gjenopbygget og indviet Aar 519 før Kr. Dette sluttede de 70 Aar, der kjendes som det babyloniske Fangenskab. Den tilfældige Læser af Biblen maatte formode, at Størstedelen af Jøderne vendte tilbage til deres Fædres Land, men denne Slutning vilde være fejlagtig, thi de interessante Tildragelser, berettede i Esters Bog, fandt Sted 9 eller 10 Aar efter Templets Indvielse, og omtrent 25 Aar efter Jødernes første Tilbagekomst, og dog stildres Jøderne i Fortællingen om Haman og Mordecai, som spredte i stort Antal over de 127 Provindser i det persiske Kejserdømme. Ifølge vor Kronolog, finde vi i det 1ste Kap., af Nehemia, at han, 90 Aar efter Jødernes første Tilbagevenden, var Mundstjank hos Kongen af Persien. Han erkjendte sig hos visse Mænd af Juda, der ankom til Staden Susa, om de Jøder, der vare løste af Fangenskabet og om Jerusalem. De underrettede ham om, at de, der vare ladte tilbage i Landet, vare i stor Trængsel, at Jerusalem's Mure vare nedbrudte og Portene afbrændte. Dette tilkjendegiver, at Jøderne endnu vare spredte over hele Persien, og at de, der vare samlede, vare i stor Nød. 49 Aar efter at de Tildragelser, der ere berettede i 1ste Kap., af Nehemias, som formenes at have fundet Sted, eller Aar 397 før Kr., sluttede Malachias sin Profeti, og vi maa nu vende tilbage til den verbøslige Historie for at faa videre Kundskab om Jødernes Anliggender før deres Odelæggelse ved Romerne, 70 Aar efter vor Frelser's

Jødsfel. Hovedsagelig var det en Periode fuld af Sorg og Lidelser, blandet med nogle faa korte Tidsrum af sammenlignelsesvis Lykke. 63 Aar før Kr., blev Jerusalem indtagen af Pompejus, og Jøderne forbleve under romersk Herredømme indtil deres Tilintetgjørelse som en Nation i Aaret 70 efter Kr., en Periode paa 133 Aar. Under denne lange Periode paa 1800 Aar, fra Israels Indvandring til Egypten indtil Jerusalem's endelige Odelæggelse af Romerne, vare de mere eller mindre i Trældom hos deres Sjender, næsten en Trediedel af Tiden. Deres hele Historie er en Opbyggelse af Bidnesbyrd om Profetiens Inspiration og om den visse Opfyldelse af guddommelige Anordninger. Den frembyder det besynderlige Billede af et Folk, der i de senere Aarhundreder selvstændig har mistet sin Nationalitet, men aldrig sine Gjendommeligheder. I deres Undertrykkelse af Romerne, og særlig i deres sidste Krig og den endelige Odelæggelse af deres Hovedstad, finde vi den tydelige Opfyldelse af Moses profetiske Spaadom i 5te Mosebog, 28de Kap., fra 49de til 57de Vers. Det er altfor langt til at anvende Tiden til at læse det. Hele Kapitlet er en hyppig og omhyggelig Gjennemlæsning værd. Efter en ødelæggende Krig paa adskillige Aar, i hvilken alle deres befæstede Byer bleve erobrede undtagen Jerusalem, som tilsidst blev omringet af de romerske Armeer under Titus, og nu foregik en af de mindeværdigste og mest ødelæggende Belejringer, der have fundet Sted og ere berettede i Historien. Tiden for denne Tildragelse var et Vendepunkt i Israels Historie. Herren havde lovet deres Fædre, at saalange som de vare lydige, skulde deres Sjender ingen Magt have til at tilføje dem Skade under deres aarlige Fester. Den Kjendsgjerning, at Romernes Ar-

meer omringede Staden under det usyrede Brøds Højtid, og indesluttede inden dens Mure omtrent en Million Menneſker, der havde ſamlet ſig til hin Feſt fra de om- liggende Lande, og at ingen lignende Til- dragelse var forefalden i deres Hiſtorie i omtrent 1500 Aar, er et afgjørende Vidneſbyrd om deres Graſald og Ugudelighed, ſamt at Gud fuldſtændig havde forſaget dem. Jeg ſkal henviſe Eder til Joſephus med Henſyn til en paalidelig Beretning om den ſidſte af Jødernes Krige. Jeg har ikke lang Tid til at dvæle længe ved den. Peſt og Hungersnød ſejedes til deres Nædſler og Sværdets Bloddad. Under Belejringen bleve mange Tuſunder Døde kaſtede over Muren. Stadens Forſvarere plyndrede Borgerne uden Henſyn til Køn eller Stand. De gik ind i Huſet til en Dame af høj Rang og tidligere Jndflyd- deſe og forlangte Jøde. Hun førte dem ind til et Bord i et andet Værelſe, løf- tede et Klæde op og viſte dem Riget af hendes spæde Barn, der tildele var for- tæret, og forſikkede dem, at det havde hun gjent til dem. Forhærdede, ſom de vare, bleve de dog ryſtede og trak ſig tilbage. Denne Omſtændighed blev be- kjendt i den romerſke Lejr og bevirkede en Del Bevægelse iblandt Soldaterne, naaſke Kvindens tidligere Stilling gav Tildragelſen Kundbarhed. Udentviol var der mange Exempler paa, at der blev ſpiſt Menneſkefjød under denne ſkrækkelige Belejring.

Efter at Byen var tagen bleve mange af Huſene fyldte med Døde; Soldaterne ſlagtede indtil de bleve trætte; da begyndte de at ihjelſlaa kun de Gamle og Svage og ſparede dem, der havde en paſſende Alder til at være nyttige for dem. Af diſſe dreve de et ſtort Antal ſammen og indesparrede dem indenfor en Del af Tempelmuren, hvor 11000 omkom af Hunger. Noget af de ſtærkeſte

og ſmukkeſte af de unge Mænd bleve ſpa- rede for at pryde Erobrerens Triumph- tog, medens Reſten af Maſſen over 17 Aars Alderen blev ſendte til de ægyptiſke Miner. Et ſtort Antal blev ſendte til Provinſerne ſom Foræringer, for til Mængdens Morſkab at blive dræbte i Theatrene. De, der vare under 17 Aars Alder, bleve ſolgte ſom Slaver. Titus lod ligeledes 2500 ofres for at højtide- ligholde en af hans Brødres Fødselsdag, Hele Antallet, ſom blev ført i Fangen- ſkab under denne Krig, anſlaes til 97000; Antallet, der omkom under Jeruſalems Belejring til 1,100,000; et uhyre Antal Menneſker at være omkomne ved een Stads Belejring.

Tiden var nu kommen, da Jeruſa- lem ſkulde blive nedtraadt af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkomnes. I 18 lange Aarhundreder have de været til Spot, og Navnet Jøde et Skjeldsord mellem alle Nationer. De ere bleve landsforviſte, erklærede fredløſe, plynd- rede og fordrevne. Af mange Nationer ere de bleve ſammenſtuvede i ſnævre for Helbreden ſædelige Kvarterer i de ſtore Stæder, og derefter nægte de al- mindelige Borger Rettigheder. I deres Stillings Vanſkeligheder have de nyttigſte Rigdomme, de kunne beſidde, været Guld og Sølv; ſom en Følge heraf har Om- ſtændighedernes Vægt igjennem Slagter paavirket dem til at gjøre Ophobning af Peuge til deres Livs ſtore Formaal. Vi burde ophøre med at pege ad Jøden med Forhaanelſens Fingre. Han er hvad Omſtændighederne have gjort ham til. Den længe forventede Haabets Dag gryer omſider over Iſrael. England var den første af alle Europas Nationer til at ſætte Jøderne paa lige Fod med andre Borgere, hvilket blev gjort ved en Par- lamentſ-Akt, jeg troer Aar 1847, det Aar, da Pionererne første Gang traadte ind i

Saltjødalen. Naar Tiden kommer for Ijernerne at indsamles til deres Fædres Land, vil maaske deres finantzielle Indflydelse være et mægtig Mittel til at hjælpe deres Indsamling.

Tiden har kun tilladt mig at give Eder det svageste Omrids af et meget betydningsfuldt Emne. Dersom I tro,

at jeg har taget fejl i nogle af mine Betragtninger, ere de samme Klæder til Undervisning aabne for Eder som for mig, og dersom denne Forelæsning paa nogen Maade leder til at anspore Eder til Studium og Efterforskning, da er jeg rigeligt belønnet for mit Arbejde.

Blandinger.

Fra Hoflivet i gamle Dage fortælles af en Biograf følgende Anekdote: Da Forfatteren som Dreng var Page hos Hertuginde Louise Dorthea af Meiningen, hørte han engang, da han havde lebsaget Prindsessen til Skriftestolens Dør, Pateren tiltale Prindsessen paa følgende Maade: „Durchlauchtigste, naadige Hertuginde, store forvorpne Synderinde!“ Da Fyrstinden forlob Skriftestolen og saa Pagen smile, sagde hun: „Han har bestemt luret. Ih nu — ja, det lyder dumt, men hvad skal man sige, Pateren mener det dog godt og kristeligt alligevel.“ — Hertug Frederik den Tredie blev af sin Skriftefader tiltalt paa følgende Maade: „Durchlauchtigste Hertug, naadige Fyrste og Synder.“ Denne besynderlige Skik maa have hørt med til Hofetiketten. Paa samme Maade plejede fordem Raadsherrerne i Nürnberg at begynde deres Skriftemaal med følgende Formel: „Jeg stakkels højvelbaarne Synder!“ Rutildags forekommer det os mere morsomt end opbyggeligt, men den Gang fandt man det fuldkomment i sin Orden.

En af Pleasant Groves mest agtede og hædrede Borger Broder Hans Jørgen Nielsen afgik ved Døden den 1ste Juni i den meget høje Alder af 80 Aar.

Den Afdøde var født paa Møen, ammanede Evangeliet i 1857 og emigrerede til Utah i 1859. Broder Nielsen, der efterlader en stor Familie, døde som en trofast og oprigtig Sidste Dages Hellig.

Indhold.

Tale af Ældste Erasmus Snow	321.	Forelæsning af Ældste James A. Little	332.
Redaktionens Bemærkninger:		Blandinger	336.
Tilbageblik	328.	Dødsfald	336.
Notits	329.		
Korrespondance	330.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorenzønsgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos J. C. Bording.